



(a képen Fekete János, Kádár et. tanácsadó stb. bankára)

Balczó András: Magyarország zsidó gyarmat

Szenvedésbe ágyazott gyönyörűség - Balczó Andrással beszélget Kocsis L. Mihály

"Úgy látszik, ha elmondja valaki egy bizonyos helyzetben, hogy mit lát, mit tapasztal, azt kockáztatja, hogy megvádolják ezzel. Meséltem azt a bizonyos tévéinterjút, amelyben kimondtam azt, hogy Magyarország zsidó hódoltsági terület, s hogy erre hogyan reagáltak egynémely zsidó vezetők. („Igaz, de minek ezt kimondani...”) Kínálkozik egy párhuzam. A százötven éves török megszállás idején odamegy valaki, egy magyar ember, a budai pasához és azt mondja neki: kérem, Magyarország török hódoltsági terület. Vajon mit tesz erre a pasa? „Igen, és mit akar ezzel mondani?” Legfeljebb visszakérdez. Hiszen nyilván ők is észrevették már, hogy itt vannak Magyarországon. Itt vannak legalább száz éve. Ez tény, mit lehet erről beszélni."

– Kényes kérdést szeretnék fölvetni...

– Az jó! Nagyon jó!

– Beszéljünk arról, hogy miért bélyegeznek téged egyesek antiszemitának. Kétséggkívül neked is megvolt a magad „Nappali holdja”, vagyis az az írása, amelyben expressis verbis megfogalmaztad véleményedet a zsidóságról. Illetve – pontosabb, ha így mondom – a

zsidóság, úgymond, „világhatalmi pozícióra” törekvő részéről. Ez az írás **A sikerről** címet viselte, több szerkesztőséget megjárt, s végül a sokak szemében eleve botránykő Magyar Fórum hasábjain jelent meg.

– A pénz a földön hever, csak le kell érte feküdni...

– Értem, mire gondolsz. Arra, amihez mindig vissza-visszatérsz, vagyis hogy az embernek mindig ki kell mondania a gondolatait.

– Mert nem tehet mást. Nem szabad mást tennie! Feltéve, ha nem akar magának rosszat. A kétszerkettőre nem lehet mást mondani, csak azt, hogy négy. Mert különben elveszíti az ember lába alól a talajt. A világban rengeteg erő hat abban az irányba, hogy az ember ne azt mondja, amit lát és gondol, hanem a helyett mondjon valami mást. Egyébként ez mindig így volt, most is így van. Jézus azt mondta: a ti beszédek legyen igen igen, és nem nem. Ha látok egy pohár tejet, akkor nem mondhatom arra, hogy világos. Azt kell mondanom, hogy fehér. A korom nem sötét, hanem fekete. Ma az a legnagyobb baj ebben az országban, hogy az emberek nem merik kimondani azt, amit látnak és tudnak. Kétségtelen, hogy sokszor hátrányokkal jár a kimondás. Rövidtávon! De – ahogy már beszéltünk róla – mindenki, aki csak a haláláig tervez, rövidtávú terveket készít. Aki tudja azt, hogy a halál után folytatódik az élete, annak „befektetéseket” kell eszközölnie. Ezért, szerintem, nem lehet tekintettel az ember semmiféle „érzékenységekre”, amikor az igazságot kell kimondania.

– Hogy került a „csizma az asztalra”? Egy ilyen írásba, amelyet a gyanútlan olvasó úgy vesz kézbe, hogy nyilvánvalóan a sportsikerekről szóló elmélkedés, hiszen „a” Balczó írta. És egyszer csak, bummm, előkerül a zsidóság, bibliai „bűnével”, és mai kivételes, ám de meg nem érdemelt – megpróbálom röviden összefoglalni minősítésedet – pozíciójával együtt. Őszintén szólva, nem csodálható, ha a liberális oldalon emiatt az antiszemitizmus gyanújába keveredsz.

– Milyen gyanúról beszélsz?

– A vádaskodásokról. Hogy a másik oldalon úgy tekintenek rád...

– Nem a „másik oldalon”, hanem a zsidók tekintenek (esetleg) így rám. De ez is furcsa dolog. Mert folyamatosan azt tapasztalom, hogy a zsidók inkább becsülik azt, aki ki meri mondani róluk, amit gondol.

– Én nem így tapasztalom.

– Jó! Nyilvánosan nem, de maguk között, sőt akár előttem is. Valamikor még nyolcvankilencben kaptam egy félórányi időt a tévétől élő egyenes adásban, és akkor többek között azt mondtam: Magyarország zsidó hódoltsági terület, és hogy nincs más megoldás sem a magyarok, sem a zsidók számára, mint elfogadni Jézust: Krisztusnak, vagyis Isten egyszülött Fiának. Ez után az egyik jó barátom, akivel többek között együtt tenyésztettünk lovat – a feleségének az apja pedig az az igazságügyi orvos-szakértő volt, akiről Benedek István azt mondta, hogy „a véres kezű Kelemen”, aki egyébként Nagy Imrével töltötte a kivégzés előtti éjszakát és Tóth Ilona halálos ítéletére is ő „ütötte rá” a bélyegzőt; jó barátok voltunk, gyakran vendégeskedtem náluk –,

szóval, ez a jó barátom mesélte el, hogy ismert zsidó vezetők úgy reagáltak erre a műsorra (bejáratos volt ezekbe a körökbe), hogy minek kellett ezt Balczónak kimondania. Tehát nem azt mondták, hogy Balczó hazudik, vagy hogy túloz, hanem azt, hogy „igaz, igaz, amit Balczó mond, de minek kell azt kimondani”. Itt van a kutya elásva. Legyen világosság! És lőn. „Magyarország zsidó hódoltsági terület.” Ebben nincs semmi vád. Ez tény. Megállapítom.

– De ezt a „tényt” tagadják, s nem csak az érintettek.

– Nem érted? Éppen azt mesélem neked, hogy maguk a zsidó vezetők ismerték el Zoli barátom előtt. „Igaz! De nem kell kimondani.” Becsületes diagnózist készíteni a világ állapotáról, s azon belül Magyarországról, ma nem lehet anélkül, hogy nem kapná meg az illető homlokára az antiszemita bélyeget. Azt tapasztalom, hogy az emberben a felismert, de ki nem mondott igazság elkezd rohadni.

– Miből jutottál arra a felismerésre, amit abban a bizonyos cikkben, illetve az említett rádióműsorban is kimondtál?

– Azokhoz a milliókhoz tartozom, akik ehhez a felismeréshez – veled együtt! – eljutottak. De én mindig azt „tapasztaltam”, amit a Biblia mond: az Isten-szeretőknek minden a javukra válik. Vagyis ha valamit forraltak ellenem, ha méltánytalanságok értek satöbbi, mindig, minden úgy forogta ki magát, hogy végül a hasznomra vált. Tehát én máshogy gondolok az esetleges méltánytalanságokra, hátrányos megkülönböztetésekre is. Itt volt például a „nemzet sportolója” cím. Tudom, hogy néhányan mindent megtettek azért, hogy én ne kerüljek a tizenkét legjobb közé. És én megint átélhettem azt, amit a Biblia így fogalmaz: „Ellenségeid lábainál asztalt terítek neked...” Biztosan tudtam, hogy nekem az is jó lesz, ha bevásárlanak, és az is, ha nem vásárlanak. Semmiféle szorongás nem volt bennem, és biztos vagyok abban, hogy ha nem vásárlanak, akkor sem szaladgáltam volna fűhöz-fához. Ha igen, jó. Ha nem, úgy is jó. Végül bevásárlottak, mert talán mégis ez volt a kisebbik rossz az ő szemükkel nézve.

– Visszatérve a kiinduláshoz, vagyis a te cikkedhez, amit „a sikerről” írtál. Ebből idézem: „A faji alapon elkülönült zsidó kisebbség – hitetlenségükre méltán alapozva – úgy megoldotta a magyar kérdést, hogy le a kalappal. Önvédelmi harcaikban lassan a mi nemzetünk pusztul. A legyőzetést szimbolizálni kellene. Ahogy József Attiláról, Bajcsy Zsilinszky Endréről csak ülő szobrot engedtek készíteni annak idején, az Aradi Vértanúkról mai napig semmit, úgy a jószándékú magyar szenátoroknak vásárolhatnának száz-kétszáz fehér botot.” Ezek a mondatok egyáltalán nem következnek a cikkben addig megfogalmazottakból...

– Ez nem így van. Három lépcsőben van ez a cikk megszerkesztve. Az elsőben az egyes emberről beszélek, aki a sikerért küzd, de azt csak a „lélek násza” állapotában érheti el. A második lépcső az emberekből összeszervezett közösség, a nemzet. A harmadik pedig a mostani (a cikk megírásakor a kilencvenes évek elején voltunk) helyzet. Ha pedig valaki az ország akkori és mai helyzetéről igényes elemzést kíván készíteni, nem kerülheti meg a hatalmi leosztás kérdését. Akik kihagyják, azok mellébeszélnek. Figyeld meg, azokat futtatják a legjobban, akik úgy jutnak el a lényeg közelébe, hogy végül nem mondják ki azt. A végső elszámolásnál azonban csak egy kérdés van. Tudtad-e, hogy mi az igazság, kimondtad-e, a szerint éltél és dolgoztál? Mellébeszélte? Tehát nem bízta bennem, nem hittél nekem.

Rám azt mondják, hogy antiszemita vagyok. Nem vagyok az. De úgy látszik, ha elmondja valaki egy bizonyos helyzetben, hogy mit lát, mit tapasztal, azt kockáztatja, hogy megvádolják ezzel. Meséltem azt a bizonyos tévéinterjút, amelyben kimondtam azt, hogy Magyarország zsidó hódoltsági terület, s hogy erre hogyan reagáltak egynémely zsidó vezetők. („Igaz, de minek ezt kimondani...”) Kínálkozik egy párhuzam. A százötven éves török megszállás idején odamegy valaki, egy magyar ember, a budai pasához és azt mondja neki: kérem, Magyarország török hódoltsági terület. Vajon mit tesz erre a pasa? „Igen, és mit akar ezzel mondani?” Legfeljebb visszakérdez. Hiszen nyilván ők is észrevették már, hogy itt vannak Magyarországon. Itt vannak legalább száz éve. Ez tény, mit lehet erről beszélni. Akar-e valami lényegeset mondani, jóember? A törökök tudták, hogy a keresztény magyar nép nem igazán szereti őket, de ez nem izgatott közülük különösképpen senkit; önmagában nem volt „gondolatbűn” nem szeretni a törököt. Ma más a helyzet. Ahogy József Attila mondja a Dunánál című versében: „a meghódoltak kínja meggyötör”... Ma a meghódoltnak (már beszéltünk róla) a lelke is kell! Elvárják a meghódoltaktól a hazugságot: nincsen is hódoltság, minden rendben, minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyunk elégedve. De talán, úgymond, előnye is van az antiszemitizmus vádjának, amit a nyakamba akasztottak. Nincsen veszíteni valóm. Ha megpróbálnék ebből kihátrálni, magyarázkodni, forgolódni, az olyan lenne, mintha a kígyó meg akarna fordulni a gázcsőben, nem megy... Én persze nem tudok semmit tenni a mai hódoltságunk ellen, mint ahogy az időjárás ellen sem tehetek semmit. De ha esik az eső, akkor ne mondhassam el, hogy kérem szépen, most esik az eső? Amikor már ez is tilos, az a lelkek elleni közvetlen támadás. „Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott hazafelé menet?” – ez is József Attila. Hogy kit, mi bánt – szerintem – ez elmondható. Az kell hogy legyen! Volt egy olasz film, Serafino, amelyben a főhőst bolondnak nyilvánítatják az örökség kedvéért, jó, rendben van, Serafino elmegy a rokonaihoz és megdobálja őket valami pizzatészta-félével, mindennel, ami a keze ügyébe esik. Ja, ha egyszer bolond, akkor „illik” úgy is viselkednie! Nem igaz? Miért félnék én kimondani azt, amit gondolok? Miért lopnám meg a magam életét? Vagy azokét, akik olvassák vagy hallgatják, hogy mit mondok? Ha egyszer elkezd az ember C dúrban énekelni, akkor nem válthat át fisz mollba. Ha tehát azt mondom – halkan, következetesen, félreérthetetlenül –, amit látok és tapasztalok a mai Magyarországon, semmilyen... „anti” nem vagyok. Fekszik egy ember a földön, egy másik áll a nyakán, szöges bakancsban, a fekvő ember felszól: elnézést, uram, de a nyakamon tetszik állni. A bakancsos csípőre teszi a kezét: mi van, szóval magának nem tetszik, hogy bakancs van a lábamon?! Bocsánat, a nyakamon áll, Kohn úr! Úgy? Szóval, maga antiszemita!

– Nem volna szerencsés leírni ezt a példázatot...

– Dehogynem! Miért? Nyugodtan! Ez a tény, mindenki tudja. Az előtérben mozognak ezek a szerencsétlen figurák, Medgyessy meg Gyurcsány, ők az intézők... A háttérben pedig matatnak, akik matatnak.

– Te egyszer már kivíttad helyed a Kirekesztők című összeállításban.

– Úgy van. Legfeljebb még egy strigulát húznak a nevem mellé.

– ...az egyik oldalon tehát Jézus., a másikon Lucifer.

– Lucifer okos, rengeteg ötlete van, ma úgy mondanák: nagyon innovatív. De csakis úgy tud gondolkodni, ahogy a természetéből fakad. Lopni, csalni, hazudni, ölni... ez az eszköztársa. Ettől nem tud elszakadni. Nagyhatalom, de van egy nála nagyobb hatalom, és ez Jézus hatalma. „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön...” Meghalt a keresztfán és harmadnapra feltámadt. Ezzel eldőlt a csata. Jézus javára. „Aki énbenem hisz és alámerítkezik, az üdvözülni fog...” Rajtunk múlik, hogy a halálunk után mi történik velünk. „Nyomorúságok lesznek itt, ezen a földön, de biztatok, mert én legyőztem a világot...” Nagy tévedés azt hinni, hogy a kereszténység olyan, mint langyos vízben lubickolni. Ahogy annak a sportolónak, aki maga elé tűz egy magasabb célt, szenvedésben is van része. Szenvetésben, de nem keserűségben! Nagy különbség. A sport, amint a kereszténység – szenvedésbe ágyazott gyönyörűség! Ez a kulcsmondat. És jó lelkiismerettel mondom – mint egykor Pál apostol –, hogy ezt az Úrtól vettem...

– A megváltással a harc eldőlt, mondd. De a harc kétezer év után is változatlan hevességgel folyik Jó és Rossz között, és valljuk be, a Rossz egyre javítja a pozícióját... Hogyan higgyünk mégis a Jó végső győzelmében? Csak a halál által, illetve után?

– Azt is mondja Pál apostol: örvendezetek, újra mondom, örvendezetek! A halál előtti életnek is megvan a sok és sokféle szépsége, öröme, boldogsága. Örvendezetek! Mert szép az élet. És van a remény! De mindenkinek külön-külön versenyzése van. A küzdelem a lelkünkben folyik Jó és Rossz között. Hova állunk? Mit mondunk ki? Hova és mivel invesztálunk be? Melyik oldal javára?

– És hogy a Jó vagy a Rossz szerez-e meg magának.

– Ez a szabad akaratunk felelőssége. Szabadon döntök el, hogy ide állok, vagy oda állok. Felelem ezt a golyóstollat, vagy leteszem. Kimondom, vagy nem mondom ki. Lapítok, vagy nem lapítok. Azt vettem észre, hogy egy idő után az ember megérzi, hogy mi a jó, mi a szükséges, és mi a tilos. És mi a mindegy. De van, amit az embernek meg muszáj tennie, és van, amit muszáj meg nem tennie! Nagyon gyakran először azt érzi meg az ember, hogy mit nem szabad. Ha tartja magát a tiltáshoz, egy idő után kiderül, hogy mi az, amit viszont meg kell tennie. Egy idő után az Isten megszája az elkeseredettet. Így van: „nem kísért meg erőtkön felül”. Nem mondom, hogy jó szakasz ez az ember életében, amikor valamiről tudja, hogy tilos, és ehhez tartja magát, pedig esetleg egzisztenciális bizonytalansággal jár együtt. Szenvet, nyög, szuszorog. De ha kitart ebben, ha ragaszkodik a felismert tiltáshoz – megmarad ebben a hűségben –, akkor valami gazdagodás történik. Előbbre lép az ember. Ha nem veszi be a csetet, amely úton-útfélen fenyegeti, akkor valami... megköt az emberben, valami, amiről tudja, hogy szükséges. Az életrevalóság fontos, de ennél sokkal fontosabb az örökéletre-valóság...

(Forrás: Gondola - 188)